

VERTIGO

Gratis filmmagazine

NIEUWS

INTERVIEWS

ARTIKELS

RECENSIES

*Een duizelingwekkende
dosis cinema*

GET OUT
THE ZOOKEEPER'S WIFE
GEMMA ARTERTON
CANNES
PIRATES OF THE CARIBBEAN

Alien: Covenant

Xenomorphs tunen met Ridley Scott

#32

mei 2017

BEL EN SURF GRATIS MET JE AANKOPEN

Bij Mobile Vikings kan je gratis bellen en surfen met de aankopen die je bij onze partners doet.

MOBILEVIKINGS.BE

STAY RESTLESS

MØBILE VIKINGS

LA LA LAND

— IN CONCERT —

A LIVE-TO-FILM CELEBRATION

18 OKTOBER STADSSCHOUWBURG ANTWERPEN
19 OKTOBER VORST NATIONAAL BRUSSEL
20 OKTOBER LUXEMBURG ROCKHAL
21 OKTOBER ROTTERDAM AHOY
22 OKTOBER KURSAAL OOSTENDE

TICKETS & INFO: WWW.FILMCONCERTS.BE

Mis dit uniek filmconcert niet!
Gebracht door een live orkest met de film
op groot scherm.

GAZET VAN ANTWERPEN Het Nieuwsblad

Harry Potter

AND THE
CHAMBER
OF SECRETS

— IN CONCERT —

SPORTPALEIS ANTWERPEN
29 DECEMBER 2017

Live gebracht door het Nationaal Orkest van België
en het Fine Fleur Koor. Met de film op groot scherm!

AFTER THE STORM

a film by
KORE-EDA HIROKAZU
(LIKE FATHER. LIKE SON)

OFFICIAL SELECTION
UN CERTAIN REGARD
FESTIVAL DE CANNES

Een raak geobserveerd en
warmhartig familiedrama waarin
Kore-eda opnieuw in alle rust
een storm van emoties opwekt.
- Knack Focus

Lumière

LE SOIR

DeMorgen.

BRUZZ

NU IN DE BIOSCOOP

Jim
Broadbent

Michelle
Dockery

Emily
Mortimer

Harriet
Walter

and Charlotte
Rampling

"BEGUILING
& AFFECTING"
MATTHEW TAYLOR, SHUFFY & SOUND

"JIM BROADBENT
AT HIS BEST"
KALAM AFTER, THE CHAMPAGNE

The Sense of an Ending

a film by Ritesh Batra (The Lunchbox)

Gebaseerd op de
awardwinnende roman
4Alsof het over mij is
van Julian Barnes

LA PREMIERE

Klara

www.lumiere.be

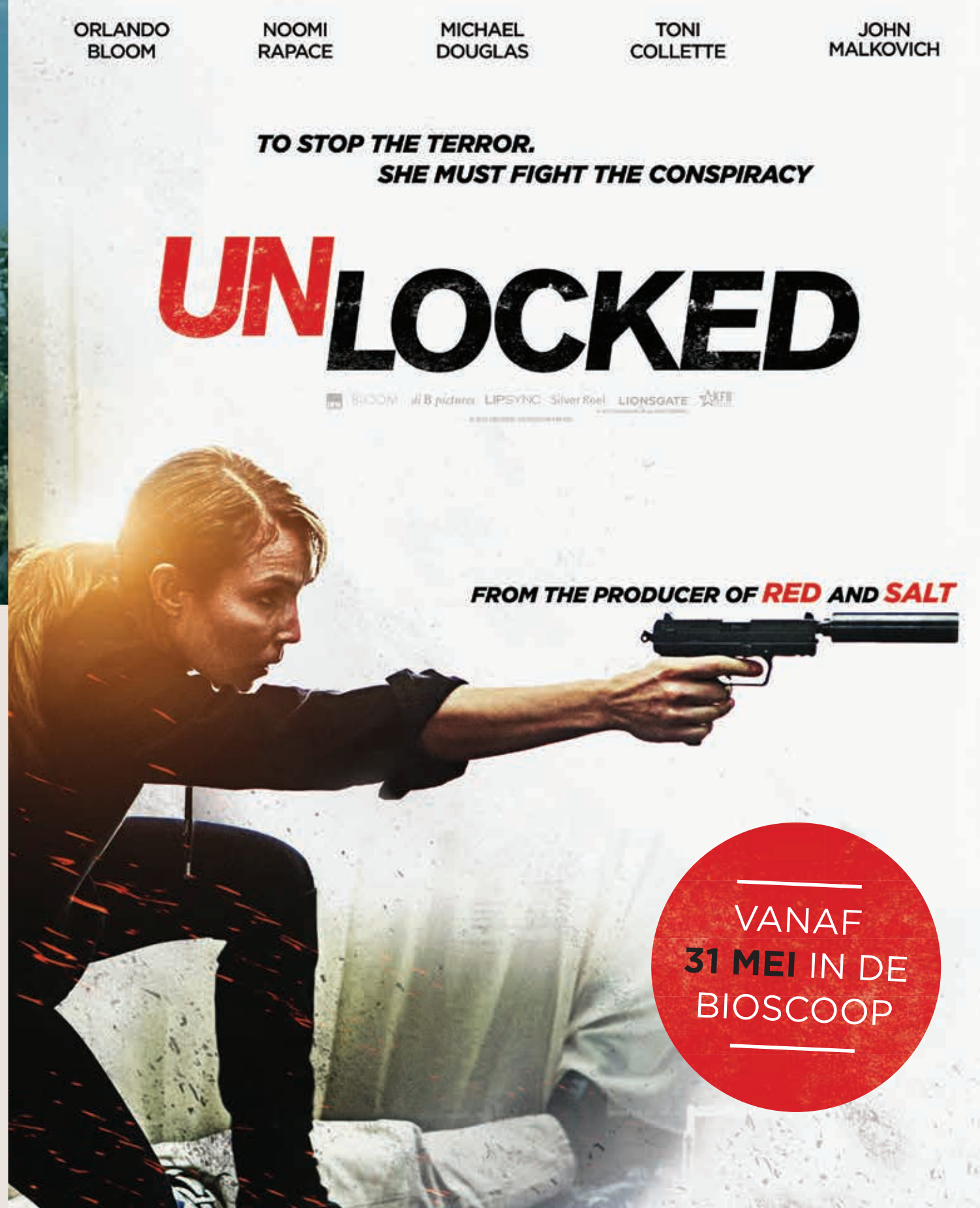
Lumière

LE SOIR

DeMorgen.

MEDIA

24/05

ORLANDO
BLOOM

NOOMI
RAPACE

MICHAEL
DOUGLAS

TONI
COLLETTE

JOHN
MALKOVICH

TO STOP THE TERROR.
SHE MUST FIGHT THE CONSPIRACY

UNLOCKED

BLOOM | B pictures | LIPSYNC | Silver Reel | LIONSGATE | AFI

FROM THE PRODUCER OF RED AND SALT

VANAF
31 MEI IN DE
BIOSCOOP

16 MEI

DAAN

NDL

18 MEI **RAYMOND VAN HET GROENWOUD:**
40 JAAR MEISJES

2 JUN **STEF BOS:**
WERELDWIJD

17 MEI

COMEDY AGAINST POVERTY

met **ERHAN DEMIRCI, LATIF AIT & SOE NSUKI**

benefiet t.v.v. Al Ikram

30 MEI

IMARHAN & KEL ASSOUF

dubbelconcert + dj **Condor Man**

STORMY MONDAY

23 JUN

met special guests **Ludo Mariman & Marcel Vanthilt**

+ support **Mainman**

24 JUN

LITTLE STEVEN

and the *Disciples of Soul*

+ Sugar Onion Sounds dj's

ROMA

BOEIEND

15 MEI **EEN JIHAD VAN LIEFDE + VREDE KUN JE LEREN**
DUBBELE BOEKVOORSTELLING

13 JUN **ZUIDCAFÉ: HOE EERLIJK IS ONZE SMARTPHONE?**
GESPREKSAVOND

GOV'T MULE

6 JUN

FEEST!

19 MEI **RADIO MODERN MET LAURA B AND HER BAND**

20 MEI **BORGERRIO GOES MARDI GRAS: AFTERPARTY IN DE ROMA**

21 MEI **ROLLER SKATING JAM: DE FAMILIE-EDITIE!**

10 JUN **RAMADANMARKT OP HET LAAR + IFTAR IN DE ROMA**

11 JUN

WYCLEF JEAN

18 JUN

HAZMAT MODINE

+ support **The Rhythm Junkies**

In mei...

Ridley Scott legt bijna jaarlijks een filmei, het ene al wat slijmeriger dan het andere. De Britse topcineast blijft immers in de ban van de scifreeks die hij zo'n veertig jaar geleden in gang zette met zijn doorbraakfilm *Alien*.

De uitdagende vraagstukken waarmee Scott in zijn franchise-comeback *Prometheus* op de proppen kwam, vielen niet bij iedereen in de smaak – de gemiddelde popcornfilmer zou dergelijke diepzinnigheid schuwen als de pest. Misschien dat hij daarom met *Alien: Covenant* een meer rechttoe rechtaan prequel maakte. Maar helemaal op veilig spelen? Dat heeft de rasfilmer nog nooit gedaan.

Er worden deze maand ook minder gruwelijke filmeieren uitgebroed. Zo schittert Gemma Arterton als sterke vrouw in het WOII-drama *Their Finest*. Onze eigen Johan Heldenbergh staat in zijn Hollywooddebuut *The Zookeeper's Wife* zij aan zij met steractrice Jessica Chastain. En Reda Kateb speelt in *Django* de ziel uit zijn lijf als de legendarische zigeunergitarist Django Reinhardt.

Minder vanzelfsprekend, maar daarom niet minder interessant, zijn de broedsels van Amat Escalante en Jordan Peele. De eerste gaat na enkele sociaal-realistische drama's de bovennatuurlijke toer op met *La región salvaje*, de tweede steekt met *Get Out* het horrorgenre in een confronterend hedendaags jasje.

Tot slot: tijdens de tweede helft van de maand ga ik filmeieren rapen op de 70^e editie van het Filmfestival van Cannes. Mijn belevenissen in de Franse badstad kun je online volgen. Een eitje, toch?

STEVEN TUFFIN
hoofdredacteur

@Waaaninema

LUC TUYMANS THE SWAMP

9.4 TOT 21.5.17

VERNISSAGE 09.04.17 15h.

GERT ROBIJNS - RESETHOME
SINT -TRUIDERSTEENWEG 137, 3840 BORGLOON

14

24

30

42

FLASHFORWARD

ACHTER DE SCHERMEN Alleen Eline

10

FILMFAN Andrew Claes (STUFF.)

12

CLOSE-UP

ALIEN: COVENANT

14

LA RÉGION SALVAJES

18

FILMFESTIVAL VAN CANNES

20

THEIR FINEST

24

GET OUT

28

THE ZOOKEEPER'S WIFE

30

PIRATES OF THE CARIBBEAN: SALAZAR'S REVENGE

34

SPECTRUM Mikio Naruse

36

DJANGO

38

POINT OF VIEW

RECENSIES

42

BESTE.FILM.OOIT. Planet of the Vampires

46

VERTIGO

Postbus 10009, 2000 Antwerpen
info@vertigoweb.be
www.vertigoweb.be

HOOFDREDACTEUR / BLADMANAGER Steven Tuffin – steven@vertigoweb.be

ADJUNCT-BLADMANAGER Peter Janssens – peter@vertigoweb.be

MEDEWERKERS Ruben Nollet, Chris Craps, Jonas Govaerts, Dennis Van Dessel, Matthieu Van Steenkiste, Charlotte Van Campenhout, Maren Moreau, Chloé Bauwens, Christophe Verbiest

WEBMASTER Hans Verschooten

WEBREDACTIE Tim T'Syen

EINDREDACTIE Geert Van der Hallen

LAYOUT Make It Epic

FOTOGRAAF Greetje Van Buggenhout

RECLAMEREGIE info@vertigoweb.be

VERANTWOORDELIJKE UITGEVER Marc Boonen, Postbus 10009, 2000 Antwerpen

DRUK Moderna Printing

"Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt door middel van druk, fotokopie, scan of op enige andere wijze, zonder voorafgaand schriftelijk akkoord van de uitgever.

www.twitter.com/VERTIGObe f www.facebook.com/VERTIGObe

VAF
FILM

Vlaanderen
verbeeldt werk

START IT @RBC

ACHTER DE SCHERMEN

Alleen Eline

Special effects supervisor Florentijn Bos
lijmt de brokken.

tekst JONAS GOVAERTS
foto GREETJE VAN BUGGENHOUT

Zelfs een romantisch drama heeft special effects nodig. Zo bevat de nieuwe Marmalade-productie *Alleen Eline* een spectaculair verkeersongeval, dat lang voor de opnames in detail moest worden uitgekend.

“Ik werd al in de scenariofase gecontacteerd voor dit project”, vertelt Florentijn Bos, *special effects supervisor* bij het Antwerpse postproductiebedrijf Flow. “Dan weet je meteen: dit gaat om meer dan een doordeweekse crash.”

Samen met stuntcoördinator Marco Maas onderzocht Bos wat de juiste aanpak was: “In de studio kan de regisseur beter focussen op het drama omdat de acteurs niet echt hoeven te rijden. Op locatie draaien levert dan weer extra authenticiteit en spektakel op.”

Uiteindelijk gingen ze voor een mix: “De crash gebeurde wel degelijk echt, alleen zaten er tijdens de opnames *precision drivers* achter het stuur. De acteurs werden apart gefilmd, voor een *green key* in de studio. Bij Flow lijmden we die beelden achteraf naadloos aan elkaar.”

Klinkt als een behoorlijke klus, maar Bos relativeert: “Dat viel allemaal wel mee: ik volgde op de set alle effectshots persoonlijk op en regisseur Hugo Van Laere wist heel goed wat hij wilde. Dat laatste is zeker niet altijd het geval. (lacht)”

4 OKTOBER IN DE BIOSCOOP

@Jonas_Govaerts

Andrew Claes

Dat de muzikanten van de Antwerps-Gentse jazztronicaband STUFF. scififanaten zijn, konden we al afleiden uit de titel van hun nieuwe plaat, *Old Dreams New Planets*. Het meest cinefiele groepslid van de vijf, saxofonist Andrew Claes, verklaart meteen ook zijn liefde aan Lynch, Cronenberg en de Belg Fabrice Du Welz.

tekst JONAS GOVAERTS foto GREETJE VAN BUGGENHOUT

Wat is je vroegste filmherinnering?

“De apen die zich rond de monoliet scharen in *2001: A Space Odyssey*. Ik moet een jaar of vijf geweest zijn. Het was eigenlijk al bedtijd, maar ik mocht van mijn vader blijven kijken. ‘Je snapt er niets van? Niet erg, dat hoort zo.’ (lacht) Daarmee is mijn liefde voor science-fiction begonnen.”

Dus jij stond als eerste in de rij voor *Star Wars: The Force Awakens*?

“Nee, ik heb het meer voor intelligente scifi, die blijft hangen lang nadat je de cinemazaal verlaten hebt. Zoals *Her*; dat vond ik een van de beste films van de afgelopen jaren. In mijn favorieten draait het vaak om een uitgepuurd concept, niet om de special effects.”

Heb je je ooit vereenzelvigd met een filmpersonage?

“Ja, met Bastian, het ventje uit *The NeverEnding Story*. Met een boek wegkruipen in een donker hoekje van de bibliotheek: daar herken ik mezelf wel in. Niet dat ik niet graag onder de mensen kom, maar soms heb ik ook echt wat tijd voor mezelf nodig.”

Welke film geeft het muzikantenbestaan goed weer?

“LANG LEVE DE PSYCHEDELISCHE PUNKJAZZ UIT LOST HIGHWAY!”

“Het evidente antwoord zou *Whiplash* van Damien Chazelle zijn, maar die vond ik eigenlijk heel slecht. Doe mij maar iets zoals *The Master* van Paul Thomas Anderson. Dat klinkt misschien pretentieus, maar als muzikant ben je toch altijd een beetje op zoek naar een volgende goeroe.”

Wie is je favoriete muzikant-in-een-film?

“Fred Madison, de saxofonist uit *Lost Highway* van David Lynch, gespeeld door Bill Pullman. Hoe die op een gegeven moment met zijn sax staat te scheuren in een rokerige nachtclub... Ik was toen al geobsedeerd door muziek, maar zoiets had ik nog nooit gehoord. Pure psychedelische punkjazz!”

Welke soundtrack leg je dikwijls op?

“Die van *Naked Lunch*, de film die

David Cronenberg losjes baseerde op het gelijknamige boek van William Burroughs. De muziek is een hele weirde clash tussen de klassieke composities van Howard Shore en de freejazz van Ornette Coleman. Ik snap die combinatie wel: ook in de film lopen twee verschillende werelden voortdurend door elkaar. Ik ben trouwens een zware Cronenberg-fan: zelfs *Maps to the Stars*, een van zijn meest verguisde films, heb ik graag gezien.”

Welke film is beter dan het boek?

“Ik besef dat ik in de minderheid ben, maar ik ben gek op Lynch’ verfilming van Frank Herberts cultroman *Dune*. Daar zitten een paar scènes in waarbij ik dacht: ‘Wow, dit is exact hoe ik het me had voorgesteld toen ik het boek las.’ Alsof ik de film al eens eerder had gezien. Een heel bizarre ervaring.”

En welk boek had nooit verfilmd mogen worden?

“De *Lord of the Rings*-trilogie. De eerste film viel nog mee, maar de twee sequels zijn eigenlijk gewoon veredelde actiefilms. Terwijl J.R.R. Tolkien als auteur vooral uitblonk in sfeerschepping en heuse werelden creëerde. Die veldslagen zitten wel in zijn boeken, maar dan eerder als mythes die de personages aan elkaar vertellen. Voor de rest geen slecht woord over regisseur Peter Jackson: *Braindead* blijft fantastisch.”

Welke Belgische film kan jou bekoren?

“*Vinyan* van Fabrice Du Welz. Een mysterieuze, poëtische film met een fantastische soundtrack, erg beïnvloed door het soort avant-gardemuziek dat in het Parijse muziekinstituut IRCAM wordt gemaakt. Voor mij is Du Welz een beetje onze Lars von Trier: alles wat niet goed was aan *Antichrist*, zat precies goed in *Vinyan*.”

Old Dreams New Planets

UIT OP SDBAN ULTRA

WWW.STUFFISTHEBANDNAME.COM

ALIEN: COVENANT

TERUG NAAR DE BASIS

Met *Alien: Covenant* bijt Ridley Scott zich voor de derde keer vast in de sciifranchise die hem in 1979 internationaal lanceerde. Na het baanbrekende *Alien* en het slimme maar onbevredigende *Prometheus* lijkt de Britse regisseur dit keer van plan om duidelijkheid te scheppen over zijn duistere kijk op het universum. Of zet de gekke filmprofessor ons opnieuw op het verkeerde been?

tekst DENNIS VAN DESSEL

Toen *Prometheus* in 2012 uitkwam, lag de franchise al zo'n vijftien jaar op apegapen. *Alien: Resurrection*, de laatste aflevering met grote ster Sigourney Weaver, dateerde alweer van 1997, en regisseur Jean-Pierre Jeunet had er niet bepaald de beste van de reeks mee gemaakt. De daaropvolgende *Alien vs. Predator*-films, die de mythologie van de franchise serie vrolijk negeerden, blonken vooral uit in banaliteit.

Geen wonder dus dat fans dolenthousiast reageerden toen *Alien*-regisseur Ridley Scott aankondigde dat hij de franchise nieuw leven ging inblazen met een prequel die een aantal van de mysteries van het *Alien*-universum

zou ophelderen. "Ik stond er altijd van te kijken dat de sequels nooit waren ingegaan op de vraag wie de Xenomorphs (de officiële benaming van de aliens, nvdr.) had gemaakt en waarom", aldus de cineast.

Alleen werd die vraag niet beantwoord in *Prometheus*. Het scenario dat Jon Spaihts voor die film afleverde – op dat moment nog onder de titel *Alien: Engineers* – liet Scott om onduidelijke redenen herwerken door Damon Lindelof. Die gooide de plot helemaal overhoop om juist minder nauw aan te sluiten bij *Alien*. Naarmate de productie vorderde, veranderde ook het verkooppraatje van de makers. "Het wordt een op zichzelf staande film, die wel wat DNA deelt met *Alien*", klonk het opeens.

Haat-liefde

Prometheus was dan ook een gewaagd project, dat het publiek niet gaf wat het verwachtte: een metafysische horror-film die serieuze vragen stelt over de oorsprong van de mens, en of er zoiets bestaat als een Schepper, waarna – Piet Popcorn wil ook wat – een parasitaire worm de arm van een personage afrukte. De plot riep meer vragen op dan hij er beantwoordde, en de *lovers* en *haters* vlogen elkaar online in de haren. Scott deed wat hij altijd doet wanneer hij een film heeft afgewerkt: aan de volgende beginnen.

Toch lijkt het alsof de regisseur de kritiek op *Prometheus* in het achterhoofd hield toen hij aan *Alien: Covenant* begon. In de nieuwe aflevering zet hij de parallellen met *Alien* immers wel dik in de verf. En daarmee lijkt de kous niet af. “Eerst moesten we de franchise reanimeren”, beweert Scott. “We herbegonnen van nul en stelden vragen over sterfelijkheid en kunstmatige

intelligentie. Met *Alien: Covenant* gaan we de volgende fase in, en uiteindelijk zullen we uitkomen bij het begin van de eerste film.”

Let in bovenstaande uitspraak vooral op het woord ‘uiteindelijk’: Scott voorziet dat er nog “drie of vier” films nodig zullen zijn om de cirkel rond te maken. Bovendien had hij het recent over een mogelijke terugkeer van Sigourney Weaver als Ripley in de franchise – met behulp van een digitale verjongingskuur, natuurlijk. Of hoe Scott op zijn 79e in *universe building* à la het Marvel Cinematic Universe en de *Star Wars*-saga is gevlogen.

Kosmische tuiniers

Maar dus: aan gelijkenissen tussen *Alien* en *Alien: Covenant* geen gebrek. Opnieuw staat de crew van een ruimteschip dat een lange reis maakt centraal. Ook zij belanden op een planeet die de nodige geheimen blijkt te hebben. En andermaal neemt een sterke vrouw

– gespeeld door *Inherent Vice*-revelatie Katherine Waterston – het voortouw.

Tegelijk schuift Scott de ideeën die hij opvoerde in *Prometheus* niet opzij. Integendeel: hij heeft net geprobeerd om de concepten van die film uit te diepen in *Alien: Covenant*, met op kop de zoektocht naar de oorsprong van het leven.

“In mijn ogen is de mens niet noodzakelijk een biologische toevalstreffer”, zegt Scott. “Het is mathematisch absurd om aan te nemen dat de natuur miljarden beslissingen heeft genomen die toevallig tot het ontstaan van onze soort hebben geleid. Je moet dus wel de vraag stellen of iemand de hand heeft gehad in ons creatieproces. Traditioneel noemen we die figuur God, maar ik heb het liever over een superieure levensvorm die planeten tot ontwikkeling brengt, net zoals tuiniers een tuin cultiveren. *Engineers*, met andere woorden.”

Scotts uitleg doet denken aan de theorieën van Erich von Däniken, een – we verzinnen niets – voormalige hotelmanager uit Zwitserland die sinds eind jaren 60 een twintigtal boeken heeft geschreven rond de theorie dat buitenaardse wezens verantwoordelijk zijn voor het leven op aarde, alsook voor veel van de vroege menselijke prestaties, zoals de piramides en de standbeelden op Paaseiland. De wetenschappelijke gemeenschap lacht zijn ideeën al jarenlang weg, maar er zijn meer dan genoeg mensen die er wel in geloven.

Boos op God

Of Scott een von Däniken-adept is, weten we niet. Maar de obsessie met religie en de zoektocht naar een soort god zijn wel constanten in zijn werk. Denk maar aan de scène in *Blade Runner*, waarin *replicant* Rutger Hauer zijn eigen schepper vermoordt met de woorden: “*I want more life, fucker.*” Hoe kun je die anders interpreteren dan als metafoor voor de mens die woedend is op God omdat hij sterfelijk is?

Sinds *Prometheus* is het sterfelijheidsvraagstuk almaar prominenter

geworden in Scotts oeuvre. Zijn recentste films zijn niet alleen uiterst gewelddadig en opvallend grimmig, ze stralen ook een oprechte wanhoop uit, met hoofdpersonages die zoeken naar antwoorden over hun plaats in het universum, maar alleen de dood vinden.

Zo was *The Counselor* een nihilistisch verhaal vol verwerpelijke personages, waarin slechts één heilige rondliep – niet toevallig het enige gelovige personage, gespeeld door Penelope Cruz. We willen het niet helemaal spioen, maar laten we stellen dat haar geloof haar niet bepaald helpt.

In het Mozesspektakel *Exodus: Gods and Kings* lag de religieuze link voor de hand, maar ook die film deed niet aan brave devotie: God werd weergegeven als een choleriek kind dat niet voor rede vatbaar is. Scott geeft dan ook steeds meer de indruk dat hij een man

is die niet in God gelooft, maar dat tegelijkertijd niet kan verkroppen.

B-film, A-monster

Alien: Covenant breidt voort op dat gevoel. Billy Crudup speelt Oram, de *chief science officer* die toevallig ook diepgelovig is en zijn deelname aan de expeditie ziet als een poging om dichter bij God te komen. Iets zegt ons dat zijn wens zal uitkomen, maar niet op de manier die hij in gedachten had.

Want vergis je niet, Scott blijft in de eerste plaats een vakman die perfect weet wat zijn publiek wil: “*Alien: Covenant* is een complex verhaal, maar ik weet dat ik het publiek ook bang moet maken. *Alien* was een B-film met een A-cast en een AA-monster. *Alien: Covenant* is vergelijkbaar, maar we gaan nog verder. Het is aartsmoeilijk om een publiek nog te doen griezelen. Er komen tegenwoordig verschrikkelijk

duistere films uit. Ik heb er voor proberen te zorgen dat het resultaat eng is, maar niet ziekelijk.”

Een mix van aartsmoeilijke ideeën, semireligieuze thema's én ongegeneerde *gore*? Laat die *chestbuster* maar komen! ■

VANAF 17 MEI IN DE BIOSCOOP

@DennisVanDessel

» IN HET DONKER

Op 16 mei organiseren we in Kinopolis Antwerpen een avant-première van *Alien: Covenant*, de nieuwste aflevering van de sciffranchise. Op Vertigoweb.be ontdek je hoe je van de partij kunt zijn... Als je durft!

OVER MACHO'S & MONSTERS

Zijn eerste drie films waren realistische uppercuts, maar de Mexicaanse cineast **Amat Escalante** is niet bang om het roer radicaal om te gooien. In *La región salvaje* neemt hij met een kinky Cronenberg-sausje vol seks en horror de machocultuur van zijn thuisland op de korrel.

“Ik volg gewoon mijn instinct.”

tekst RUBEN NOLLET

In het verleden was de naam Amat Escalante synoniem met rauwe portretten over heikele aspecten van de Mexicaanse samenleving: in *Sangre* ging het over het holle leven van een modaal burgerkoppel, *Los Bastardos* toonde hoe illegale immigranten overleven in Los Angeles, en in *Heli* raakte een doorde-weeks gezin verstrikt in een ongemeen brutale drugoorlog.

Ook voor *La región salvaje*, zijn vierde filmproject, had Escalante een sappig thema vast: seks. Hij wou zijn tanden zetten in de machomentaliteit die welig tiert in Mexico, en waarmee mannen zich agressief afzetten tegen zowel vrouwelijke emancipatie als homoseksualiteit. Maar tot zijn verrassing kwam het script niet van de grond.

Onverbloemd genot

“Ondanks de kracht van het onderwerp stelde ik vast dat ik de interesse verloor”, bekent de regisseur. “Ik had dieper kunnen ingaan op de sociale oorzaken van het machismo, zoals de rol van de moeder, die in het katholieke Mexico bijna als een heilige wordt vereerd. Maar ik voelde dat ik mezelf op een bepaald moment zou vastrijden.”

De oplossing kwam – tamelijk letterlijk – uit de lucht gevallen. *La región salvaje* opent met een meteoriet die door de ruimte zweeft: een eerste

aanwijzing dat Escalante afstapt van zijn traditionele realisme. Daar doet hij nog een schepje bovenop door in de schuur van een boerderij een vreemd wezen te introduceren. “Het kan enkel genot verschaffen”, zegt een van de personages, en dat laat de film ook onverbloemd zien.

“Toen ik het idee kreeg voor dat wezen, kreeg de film plots vorm”, zegt de regisseur. “Oorspronkelijk was *La región salvaje* geen horrorfilm, en eigenlijk is hij dat nog steeds niet. De film vertelt het verhaal van twee vrouwen die zichzelf bevrijden van het juk van hun door mannen gedomineerde maatschappij. Maar dan met een monster erbij.”

Buikgevoel

La región salvaje doet wat veel andere films zich niet kunnen permitteren, en Escalante geniet daar met volle teugen van. “De film geeft een persoonlijke visie weer op een onderwerp dat ik belangrijk vind”, klinkt het. “Ik weet dat ik risico’s neem, bijvoorbeeld door een penis te tonen. Ik doe het toch, omdat ik wil illustreren dat de mens, net als dat monster, tentakels heeft. Maken die shots het moeilijker om de film in sommige landen in de bioscoop te krijgen? Misschien. Maar daar hou ik me niet mee bezig. Ik volg gewoon mijn instinct.”

Instinct: dat is het sleutelwoord bij Escalante. Hij zit niet voortdurend te wikken en te wegen. Tijdens het schrijven begint hij aan een scène en ziet wel waartoe die leidt. En op de set onderbreekt hij soms de opnames om een interessante wolk te filmen. Buikgevoel boven alles.

“*La región salvaje* heeft geen enkele intellectuele pretentie”, benadrukt de regisseur. “Zo zit ik niet in elkaar. Ik vertel mijn verhalen op een visuele en directe manier. *What you see is what you get*. Begrijp me niet verkeerd: *La región salvaje* is geen domme komedie die je bekijkt met je verstand op nul. Maar ik vraag je ook niet om te zwoegen. Het enige wat ik wil, is dat je de film een kans geeft en ziet wat er gebeurt.”

VANAF 17 MEI IN DE BIOSCOOP

@RubenNollet

» EERSTE STAPJES

Op *Vertigoweb.be* vertelt Amat Escalante waarom hij besloot films te maken. Een tipje van de sluier: een van zijn inspiratiebronnen is Belgisch. En nee, het gaat niet om de gebroeders Dardenne.

CRUISEN DOOR CANNES

Tussen 17 en 28 mei heeft het 70^e Filmfestival van Cannes plaats. Inderdaad, een jubileumeditie van het Franse filmfestijn, waar traditiegetrouw vaste waarden zij aan zij met aanstormend talent de kracht van de zevende kunst uitgebreid vieren. Een greep uit wat komen zal!

tekst STEVEN TUFFIN

1

HOW TO TALK TO GIRLS AT PARTIES

En plots is hij terug! Tussen 2001 en 2010 trakteerde John Cameron Mitchell met *Hedwig and the Angry Inch*, *Shortbus* en *Rabbit Hole* op drie even uiteenlopende als aandoenlijke filmparels. Nu maar hopen dat de New Yorkse filmmaker met deze bewerking van een kortverhaal van *Coraline*-bedenker Neil Gaiman – over Erasmus-studenten *from outer space* – bewijst dat hij zijn *magic touch* niet verloren heeft.

2

OKJA

Controverse troef toen bleek dat deze Netflix-productie geselecteerd was voor de Officiële Competitie. Het gaat echter om de nieuwe film van Cannes-favoriet Bong Joon-ho, die met *The Host* en *Mother* ook al over de Croisette paradeerde. Tilda Swinton en Jake Gyllenhaal zijn van de partij in dit verhaal over de vriendschap tussen de kleine Mija en een groot beest dat achternagezeten wordt door een multinational.

3

LOVELESS

Voor feelgoodcinema moet je niet bij Andrey Zvyagintsev zijn. Dat bewees de Russische topcineast eerder al met heavy familiedrama's als *The Return*, *The Banishment*, *Elena* en *Leviathan*. De premisse van zijn nieuwste film – een kind verdwijnt tijdens de zoveelste ruzie van zijn scheidende ouders – doet geloven dat hij allesbehalve van koers is veranderd. De Ingmar Bergmanklassieker *Scenes from a Marriage* diende als inspiratiebron.

4

THE FLORIDA PROJECT

Sean Bakers vorige film, *Tangerine*, transformeerde van 'dat met een iPhone gedraaide curiosum' tot een internationaal bejubeld transgenderdrama. Niet moeilijk dus dat de verwachtingen hooggespannen zijn voor deze opvolger, waarin de belevenissen van een zesjarig meisje en haar vriendjes centraal staan. Oude hond Willem Dafoe staat naast nieuwkomertje Kitana Kiki Rodriguez, en Disney World speelt ook min of meer een rol.

5

THE KILLING OF A SACRED DEER

Twee jaar terug maakten de Griekse cineast Yorgos Lanthimos en de Ierse ster Colin Farrell een onuitwisbare indruk op de Cannes-gangers met hun moderne fabel *The Lobster*. Dit jaar zijn ze opnieuw van de partij – in het gezelschap van Nicole Kidman en Alicia Silverstone – met een duister relaas over een jongeman met wraakplannen, een chirurg die een beslissing moet nemen en zijn familie die probeert te overleven.

6

WIND RIVER

Vorig jaar zorgde Taylor Sheridan met het door hem gepende *Hell or High Water* voor een van de aangenaamste Cannes-verrassingen. Het brein achter *Sicario* slaat nu zelf aan het regisseren, en voert *Avengers* Elizabeth Olsen en Jeremy Renner op als een onervaren FBI-agente en een parkwachter die een moordzaak proberen op te lossen in het desolate indianenreservaat waar de titel naar verwijst.

7

HAPPY END

De kans is niet onbestaande dat de titel van de nieuwe Michael Haneke wel eens heel ironisch zou kunnen zijn. De Oostenrijkse maestro achter parels als *La pianiste*, *Das weisse Band* en *Amour* heeft het ditmaalt over de belevenissen van een familie in het door de vluchtelingen-crisis 'geplaagde' Calais. Met rollen voor Haneke-habitués als Isabelle Huppert en Jean-Louis Trintignant, maar ook voor de Belgische Laura Verlinden.

8

THE BEGUILLED

Sofia Coppola is ondertussen heuse Cannes-royalty. Vandaar dat haar bioscoopbewerking van een boek dat in de seventies al eens verfilmd werd met Clint Eastwood in de hoofdrol, niet mocht niet ontbreken. Ditmaal speelt Colin Farrell de gewonde soldaat die tijdens de Amerikaanse Burgeroorlog in een mysterieuze meisjesschool belandt. Nicole Kidman, Kirsten Dunst en Elle Fanning geven weerwerk.

9

BRIGSBY BEAR

De slotfilm van het intieme neven-festival Semaine de la Critique zou weleens ontzettend veel volk kunnen trekken. Mark Hamill – Luke Skywalker *himself* – draaft immers op in deze Amerikaanse indie over een man wiens leven overhoop wordt gegooid wanneer zijn lievelingsprogramma wordt afgevoerd. Natuurlijk kan hij het daar niet bij laten. Laaiend enthousiast onthaald op het Sundance Film Festival.

10

L'AMANT DOUBLE

De prijs voor meest sexy promo-campagne gaat nu al naar de nieuwe François Ozon. De Franse veelfilmer pakte daags voor de bekendmaking van het Officiële Programma al uit met een prikkelende foto van hoofdacteurs Jérémie Renier en Marine Vacth, en van de korte teaser die online staat onthouden we vooral het hoge hijggehalte. Een jonge vrouw die intrekt bij een psycholoog met geheimen: dat belooft.

A woman with dark hair, wearing a light-colored trench coat and a brown fedora-style hat, is looking back over her right shoulder. She is in a dimly lit, arched tunnel with warm, yellowish light sources in the background, creating a moody atmosphere.

THEIR FINEST

EENZAME STRIJD

Van sexy Bond-girl in *Quantum of Solace* tot strijdlustige scenariste in het WOII-drama *Their Finest*: in tien jaar tijd heeft **Gemma Arterton** al heel wat filmzeeën doorkruist. Van één ding is de Britse steractrice ondertussen overtuigd: “Veel te weinig films worden verteld vanuit vrouwelijk perspectief.”

tekst **STEVEN TUFFIN**

Tijdens de Tweede Wereldoorlog draaide de propagandamachine in beide kampen op volle toeren. Dat zorgde voor een boomende filmindustrie omdat cinema destijds het medium met het grootste bereik was. Alleen: veel regisseurs en acteurs bevonden zich aan het front, waardoor men een beroep moest doen op tweederangstalent en... vrouwen.

Gemma Arterton speelt in *Their Finest* Catrin Cole, een dame die bijna per ongeluk als scenariste wordt ingehuurd. Na een paar kortfilms mag ze meewerken aan een prent over een fait divers tijdens Operatie Dynamo, de grootscheepse reddingsactie tijdens de slag om Duinkerke waarbij ruim 1.400 Britse soldaten uit Duitse klauwen werden gered.

Cole is ontzettend blij met de opdracht, maar de mannen rondom haar maken het haar niet gemakkelijk. Haar collega-scenaristen komen ongelooflijk kritisch uit de hoek, haar gehandicapte echtgenoot reageert steeds negatiever, en een van de sterren van de film kan niet verkroppen dat ze een uitgesproken mening heeft over zijn acteerprestatie.

Na Hollywoodproducties als *Hansel & Gretel: Witch Hunters* en *Runner Runner* bijt Arterton zich vast in misschien wel het interessantste personage uit haar carrière. De strijd die Cole voert is ook vandaag nog relevant, en Arterton speelt de sterke vrouw met een ongeziene toewijding.

GEMMA ARTERTON: “Bedankt voor het compliment, maar eigenlijk verdient producent Stephen Woolley alle lof. Hij bood me deze rol aan en heeft ervoor gezorgd dat het project verwezenlijkt werd. We werkten in het verleden samen aan Neil Jordans *Byzantium* (waarin Arterton een vampier speelt die samen met haar dochter op de vlucht is voor andere bloedzuigers, nvdr.). Ik stond er toen al van versteld hoe hard hij vecht om zijn indieproducties een zo groot mogelijk publiek te bezorgen. In tegenstelling tot andere arthouse-producers maakt hij geen films voor een elite. Hij wil koste wat kost dat ook

Jan Modaal zijn films te zien krijgt, of er toch de kans toe krijgt.

Daarnaast was er natuurlijk het unieke scenario waarmee hij op de proppen kwam. Een verhaal over de productie van een film tijdens WOII, verteld vanuit het standpunt van een vrouw: zoiets had ik nog nooit gelezen. Ook de toon sprak me enorm aan. Je kunt *Their Finest* niet in een hokje steken: het is geen pure komedie, maar ook geen romance of drama. Als iemand zo’n genreoverschrijdende film in goede banen kon leiden, was het wel regisseuse Lone Scherfig. Dat bewees ze al met films als *Italian for Beginners* en *Wilbur Wants to Kill Himself*. Met andere woorden: redenen genoeg om me ten volle op dit project te storten.”

Maar de kans om een sterke vrouw te spelen, was de belangrijkste?

“Inderdaad. Er lopen op deze planeet evenveel vrouwen als mannen rond en we zijn minstens even intelligent als het andere geslacht. Toch zijn we overal ondervertegenwoordigd, ook in de filmwereld. En dan heb ik het niet alleen over het beperkte aantal aanbiedingen voor actrices, regisseuses en vrouwelijke crewleden, maar ook over het ontbreken van onze stem op het

scherm. Hoeveel films worden verteld vanuit vrouwelijk perspectief? Juist: veel te weinig.”

Heb je zelf al eens iets geschreven?

“Ik hou al sinds mijn jeugd een dagboek bij: telt dat? (lacht) Serieus nu: voor film heb ik het nog nooit geprobeerd, maar sinds kort run ik mijn eigen productiebedrijf en voor ons eerste project zat ik samen met een schrijversteam. Mijn opmerkingen over de verhaalstructuur werden weggelachen – daar heb ik duidelijk geen kaas van gegeten – maar enkele andere dingen die ik aanbracht, zag ik later in de finale versie opduiken. Niet slecht voor een eerste keer, al zeg ik het zelf.”

Heb je dat bedrijf opgericht uit onvrede met de rollen die je werden aangeboden?

“Dat heeft zeker meegespeeld. Nog belangrijker was het feit dat ik altijd al een creatieve persoon ben geweest, en dat ei kan ik niet altijd kwijt als actrice. Toen ik op mijn zestiende mijn eerste stapjes in de branche zette, was dat bij een theatergezelschap dat alles zelf deed. Ik was bij alle facetten van de productie betrokken, ik bouwde zelfs decors. Naar dat soort allround

betrokkenheid begon ik de afgelopen jaren opnieuw te verlangen.”

Je personage werkt mee aan een propagandafilm. Zou je dat zelf ook doen?

“Da’s een moeilijke, want vandaag ziet de wereld er helemaal anders uit. Ter verdediging van de Britse propagandamachine tijdens WOII: *they were fighting the good fight*. In mijn ogen bestaat er dus wel degelijk zoiets als goede propaganda. De boodschap die verkondigd werd, was er een van hoop. En daar is in mijn ogen niets mis mee. Vandaag liggen de zaken enigszins anders. Al het *fake news* dat ons bereikt – zo’n beetje de propaganda van nu – is ongelooflijk negatief. Het bestaat eerder om dingen kapot te maken dan om ze op te bouwen.”

De film die gedraaid wordt in *Their Finest* is niet bepaald van hoogstaande kwaliteit. Heb je ter voorbereiding veel van zijn historische soortgenoten moeten bekijken?

“Laten we stellen dat ik er intussen voldoende gezien heb. (lacht) Gelukkig

steeg het niveau met de jaren. Je kunt de Britse propagandafilm zelfs omschrijven als de voorloper van de sociaal-realistische cinema waar Ken Loach en jullie gebroeders Dardenne zo in uitblinken.”

Dat moet je toch eens uitleggen.

“De eerste propagandafilms sloegen absoluut niet aan. De dialogen waren pedant en op het absurde af: ‘Mijn zoon is gestorven aan het front. Gelukkig stierf hij voor het vaderland.’ Dat soort dingen. Mettertijd werd alles realistischer. Zo realistisch zelfs dat er dingen aan bod kwamen die nog nooit op het witte doek getoond waren. Voor de oorlog was cinema immers louter entertainend bedoeld.”

Over cinema gesproken: een van de mooiste scènes in de film speelt zich af in een bioscoop. Het gedeelde genot in de bomvolle zaal staat in schril contrast met de opmars van het ‘kijk lekker in je eentje’-gevoel dat Netflix en co. promoten.

“Wat een trieste trend! Het valt niet te ontkennen dat een avondje bioscoop ontzettend duur is geworden, maar de magie van zo’n gemeenschappelijke ervaring kan naar mijn gevoel nooit geëvenaard worden door het bekijken van een film op je tv of je smartphone. Misschien brengt *Their Finest* mensen op andere ideeën. (lacht)”

VANAF 17 MEI IN DE BIOSCOOP

@Waaanzenema

» FEIT VS. FICTIE

Propagandafilms namen vaker wel dan niet een loopje met de waarheid. Dat strijdende partijen soms erg ver gingen in dat boerenbedrog, kun je zelf nagaan op Vertigoweb.be.

HELSE METAFOREN

Get Out bewijst eens te meer dat goede horrorfilms meer bieden dan puur griezelplezier: de echte toppers mixen een flinke snuif sociale commentaar door de bangmakerij. Vier huiverfilms met een intelligente subtekst, al dan niet bewust toegevoegd door de makers.

tekst JONAS GOVAERTS

NIGHTBREED

CLIVE BARKER, 1990

In Clive Barkers filmbewerking van zijn novelle *Cabal* duikt een valselijk van moord beschuldigde kerel onder in een ondergrondse stad, bevolkt door griezelige maar goedaardige gedachten. De producers snapten er niks van en verkochten de film als een platte slasherfilm. Wie wel doorhad waar Barker – onbewust – op doelde, was cult-regisseur Alejandro Jodorowsky, die de film uitriep tot “de eerste homoseksuele fantasyfilm”. Barker, die toen zelf al jaren openlijk homo was, sprak hem niet tegen: “Ook al doet het hoofdpersonage niks verkeerd, toch beschouwt zijn omgeving hem als een monster, en moet hij noodgedwongen een geheim leven beginnen te leiden... Uiteraard gaat *Nightbreed* over uit de kast komen!”

THE MIST

FRANK DARABONT, 2007

Hollywood had na de aanslagen van 11 september 2001 bijzonder veel moeite om Amerika's collectieve trauma cinematografisch te verwerken. Uiteindelijk leverde Frank Darabont de ultieme post-9/11-prent af met deze verfilming van een Stephen King-novelle. De sequentie waarin dikke mistwolken een stadje bedekken, refereert onmiskenbaar aan de stofwolken van de ingestorte Twin Towers. De film vat ook perfect de paniek en paranoia die zich destijds meester maakten van New York: in het begin weet niemand wat er zich juist in de nevel bevindt, noch hoever het rampgebied zich uitstrekt. Dat de mist het resultaat blijkt te zijn van militaire kwaadwilligheid, versterkt de parallel met Amerika's zwartste dag alleen maar.

DRAG ME TO HELL

SAM RAIMI, 2009

Hoe toepasselijk dat Sam Raimi deze film zag als een kleine snack tussen *Spider-Man 3* en *Oz the Great and Powerful*. De uitzinnige horrorkomedie over een vervloekte bankbediende kan namelijk perfect worden gelezen als een allegorie voor boulimie. Misschien wordt het hoofdpersonage helemaal niet geplaagd door een kwelgeest, maar door een eetstoornis? Raimi toont ons een jeugdfoto van een zwaarlijvige Christine op een boerenkermis, waar ze net de titel van Swine Queen heeft behaald. En van alle kamers waarin de demon haar kan belagen, kiest hij er verdacht vaak de keuken uit. Dat Raimi als antagonist de Lamia koos – een duivelin uit de Griekse mythologie die zich voedt met kinderen – zal vast ook geen toeval zijn.

GET OUT

JORDAN PEELE, 2017

De Afro-Amerikaanse komiek Jordan Peele liep al jaren rond met het idee om racisme aan te kaarten via het horrorgenre, maar vreesde dat geen enkele studio zijn project zou willen financieren: “Niet alleen is de held zwart, er lopen ook nog eens verdachte links-liberale blanken in rond!” Gelukkig zag horrorproducer Jason Blum naast de humor ook de maatschappelijke relevantie in het script. Anders dan pakweg *Django Unchained* is *Get Out* geen botte wraakfantasie, wel een gelaagde allegorie die de kijker laat voelen hoe complex het is om vandaag een zwarte Amerikaan te zijn. “Toen Obama verkozen werd, deed iedereen alsof de rassenkwestie plots opgelost was”, aldus Peele. “Terwijl de situatie er eigenlijk alleen maar ingewikkelder op is geworden.”

VANAF 3 MEI IN DE BIOSCOOP

@Jonas_Govaerts

THE ZOOKEEPER'S WIFE

ALS EEN LEEUEW

Hij droomde niet van Hollywood, maar het is er toch van gekomen. Voor *The Zookeeper's Wife* werd Johan Heldenbergh zelfs persoonlijk gevraagd door steractrice Jessica Chastain.

Samen spelen ze een koppel dat honderden joden van de gaskamers redde. Een relevant verhaal, vindt Heldenbergh.
“We leven in gevaarlijke tijden.”

tekst CHLOÉ BAUWENS

Ooit dacht Johan Heldenbergh dat kunst de wereld kon veranderen. Daar is hij nu niet meer zo zeker van.

Toch ziet hij het nog steeds als zijn taak om het publiek te doen inzien dat er niet veel nodig is om van een mens een monster te maken.

Die boodschap zit ook verweven in zijn eerste Hollywoodfilm, *The Zookeeper's Wife*, waarin hij en Jessica Chastain het Poolse echtpaar Jan en Antonina Zabinski vertolken, die tijdens de Tweede Wereldoorlog driehonderd joden in hun dierentuin in Warschau verstopten en hen zo van de Holocaust redden.

Heldenbergh trok de aandacht van Chastain met zijn vertolking in *The Broken Circle Breakdown*, Felix van Groenings bewerking van het gelijknamige toneelstuk dat Heldenbergh samen met Mieke Dobbels schreef. Na een Skypegesprek met de Oscargenomineerde actrice en een vlucht naar Praag voor een ontmoeting met regisseuse Niki Caro, bleek hij hun absolute favoriet.

JOHAN HELDENBERGH: “In eerste instantie voelde ik enorm veel druk. Dit was niet zomaar een rolletje in een Amerikaanse film als derde lansir van rechts, maar een dragende rol. Als zo iets misloopt, dan betekent dat *fin de carrière*. Maar ik wou vooral Jessica niet ontgoochelen. Ze had het me gevraagd, én ze is mijn favoriete actrices van het moment. In het begin was ik wel wat *starstruck*, maar dat heeft gelukkig maar een week of twee geduurd. Het ebde weg toen ik merkte dat ze oprecht blij was dat ik de rol speelde. Ze was trots omdat ze mij persoonlijk gekozen had.”

Je maakte in het verleden meermaals duidelijk dat je niet de ambitie hebt om internationaal door te breken. Maar dan krijg je plots dit aanbod. “Er is een verschil tussen ambitieus zijn en een mooie kans krijgen. Ambitieuze mensen gaan in Hollywood wonen en maken persoonlijke compromissen om hun professionele droom waar te maken. Dat zou ik nooit dus doen. Maar dankzij *The Broken Circle Breakdown* heb

ik wel even in de spotlights gestaan, en dat leidde tot deze kans.

Natuurlijk is de veertienjarige Johan in mij dolblij. Ik zou heel graag willen dat er nog zulke kansen passeren, maar zelf zal ik daar niet veel aan kunnen doen. De slechterik in een James Bond-film spelen? Daar teken ik onmiddellijk voor! Maar laten we realistisch blijven: andere mensen zijn daar veel beter voo geplaatst. Trouwens: ik wil bij mijn kinderen kunnen zijn, in Frankrijk blijven werken, ’s avonds naar huis kunnen gaan, weer wat toneel doen. Als je pas gelukkig bent als je je allerhoogste ambities waarmaakt, dan wordt de kans op gemoedsrust heel klein.”

In tegenstelling tot andere Holocaustfilms bevat *The Zookeeper's Wife* amper expliciet menselijk lijden. Het leed dat nazi's de dieren in de zoo aandoen, komt des te harder aan. “Je ziet inderdaad niets ergs gebeuren met mensen, maar doordat Niki het dierenleed zo brutaal in beeld brengt, wordt de nazigruwel des te treffender geschetst. Daarin schuilt de suggestieve kracht van de film. Het boek waarop hij is gebaseerd (*The Zookeeper's Wife* van Diane Ackerman uit 2007, nvdr.) voelt aan als één grote metafoor voor de wredeheden die de nazi's hebben begaan.”

Hoewel er sterke dialogen in de film zitten, zijn de scènes waarin weinig gezegd wordt nog krachtiger. Zoals de sequentie waarin jouw personage geen andere keuze heeft dan joodse kinderen op de trein naar de concentratiekampen te helpen. “Zo aangrijpend! Er stond er in het scenario alleen: ‘*Jan Zabinski helps the kids on the train*’. Ik dacht: hoe gaan we dat doen? Zetten we een trapje of zo? Op een gegeven moment speelde ik een spelletje met de kinderen. Sommigen lieten zich vrijwillig optillen: dat was heftig. Zo’n kind weet niet wat het juist aan het doen is, en veel jongens en meisjes die destijds op die treinen werden gezet, hadden evenmin een idee waar ze naartoe gingen. Als je dat beseft, moet je plots flink slikken en

kost het nog maar weinig moeite om met een bezorgde blik voor de camera te staan.”

Hoe laat je zulke emoties los aan het einde van de dag? “Daarvoor verwijs ik graag naar een verhaal over de thrillerklassieker *Marathon Man*. Voor de opnames van de folterscènes ging Dustin Hoffman, een overtuigde *method actor*, altijd een kilometer lopen om onder hoogspanning te kunnen spelen. Op een bepaald moment was zijn tegenspeler Laurence Olivier het beu om voortdurend op hem te moeten wachten, en zei: ‘*But Dustin, why don't you just act*’. Ik volg Olivier daarin: een goede acteur zorgt al spelend voor magie.

Als je een rol speelt, ga je altijd door een hele hoop emoties. Toen ik *The Broken Circle Breakdown* in theaterzalen speelde, moest ik op zondagochtend stevast huilen van geluk omdat mijn kinderen gezond en wel naast me zaten. Tijdens de shoot van *The Zookeeper's Wife* was dat niet anders. Na een moeilijke scène vlogen we altijd in de drank, omdat de hele crew zo aangedaan was. Geen wonder dat zoveel acteurs alcoholisten zijn. (lacht)”

Chastain zegt dat ze graag zou geloven dat zij in de positie van Antonina Zabinski hetzelfde zou hebben gedaan, maar dat zo iets niet vanzelfsprekend is. Hoe denk jij daarover?

“Ik ben het volledig met haar eens. Ik zou mijn leven op het spel durven te zetten om anderen te redden, maar enkel als ik eerst mijn kinderen in veiligheid heb gebracht. Dat deden Antonina en Jan Zabinski niet. Ze gaven geen voorrang aan hun eigen gezin, maar kozen voor het hogere goed. Dat is absoluut heldendom.”

***The Zookeeper's Wife* sluit nauw aan bij thema's die Chastain dierbaar zijn, zoals dierenleed en vrouwenrechten. Maar net zo belangrijk vindt ze de gevaren van censuur. Onder Hitler werd de pers de mond gesnoerd, en ook vandaag gebeurt dat weer vaker en vaker.**

“We leven in gevaarlijke tijden. Ik wil niet overdrijven, maar ik ga ook niet doen alsof alles er rooskleurig uitziet. Ik wil mijn kinderen niet in Disneyland opvoeden. Ik zeg altijd dat de geschiedenis slingerbewegingen maakt, met ups en downs. Economie, ecologie, politiek: momenteel gaat het daar absoluut niet goed mee.

Een nieuwe wereldoorlog moet koste wat het kost vermeden worden, want er zijn nu wapens die alles en iedereen kunnen vernietigen. Al wie een podium heeft moet dat durven te verkondigen. Ook als er maar honderd jonge mensen in Vlaanderen naar *The Zookeeper's Wife* zouden gaan zien – wat ik natuurlijk enorm spijtig zou vinden – hoop ik dat die honderd er iets uit leren. Een besef dat hen kan leiden in hun verdere leven.”

VANAF 10 MEI IN DE BIOSCOOP

@chloeabauwens

» ANIMAL RIGHTS

The Zookeeper's Wife is niet de eerste film waarin dierenleed hard aankomt. Op Vertigoweb.be lichten we meer van die gruwelervaringen toe. Denk maar aan *Rise of the Planet of the Apes*.

DUIZEND BOMMEN & PIRATEN

Ahoy, zeebonken! Jack Sparrow is in *Pirates of the Caribbean: Salazar's Revenge* al aan zijn vijfde filmavontuur toe. Hoog tijd dus om aan boord te gaan bij enkele van zijn meer gevreesde bioscoopvoorgangers. Als dat maar goed afloopt...

tekst STEVEN TUFFIN

KLASSIEK

De legendarische Hollywoodacteur Errol Flynn was een grote *nobody*, tot hij in 1935 in de huid kroop van *Captain Blood* in het gelijknamige avonturenspektakel over een dokter die zeerover wordt nadat hij verbannen is voor het helpen van een opstandeling.

GEANIMEERD

Dustin Hoffman en Jason Isaacs gaven *Captain Hook* grandioos gestalte geven in twee live-actionbewerkingen van J.M. Barrie-klassieker *Peter Pan*. Toch is het de getekende versie uit de Disney-adaptatie uit 1953 die de meesten onder ons altijd zal bijblijven.

INTERGALACTISCH

Toegegeven: eigenlijk is *Han Solo* geen piraat, maar een smokkelaar. Harrison Ford zette het iconische personage uit de *Star Wars*-franchise echter neer als een ruimte-rot zonder weerga. En blijkbaar had het personage in George Lucas' vroege scenario's een ruige baard.

REALISTISCH

Met Somalische piraten valt niet te sollen. Vraag maar aan Tom Hanks, die in de Paul Greengrass-knaller *Captain Phillips* (2013) in de huid kroop van een *real life* scheepvaarder wiens vaartuig in 2009 vier dagen lang gekaapt werd door Abduwali Muse en zijn kornuiten.

IDIOOT

In *Pirates of the Caribbean: Salazar's Revenge* wordt de knuffelbare vrijbuit *Jack Sparrow* (nog steeds vertolkt door Johnny Depp) achternagezeten door de ondode én wraakzuchtige snoodaard uit de titel (Javier Bardem gepimpt met flink wat CGI).

VANAF 24 MEI IN DE BIOSCOOP

@Waaazinema

JAPANESE WELTSCHMERZ

In de eerste helft van de twintigste eeuw maakte Mikio Naruse weemoedige films over het beklemmende leven van de arbeidersklasse in Japan. Maar ondanks de stille pracht van zijn oeuvre bleef hij in de schaduw staan van zijn beroemdere landgenoten. Cinema Zuid in Antwerpen geeft deze maand een aanzet om zijn werk te (her)ontdekken.

tekst CHRISTOPHE VERBIEST

Kenji Mizoguchi, Yasujiro Ozu en Akira Kurosawa: ziedaar de 'grote drie' van de Japanse cinema van midden vorige eeuw. En Mikio Naruse? Die gold al die tijd als de *poor man's Ozu*. Nog steeds krijgt de regisseur niet de erkenning die hij verdient, ook al moet hij niet onderdoen voor het bovengenoemde trio.

Maar is er eigenlijk nog wel iemand die de films van Naruse gezien heeft? De regisseur lijkt compleet vergeten door het publiek, en ook belangrijke filmhistorici vegen hem al te makkelijk onder de mat. Zo krijgt hij één schamele vermelding in de vijfde editie van David A. Cooks standaardwerk *A History of Narrative Film*.

Naruse's werk behoort tot de *shomin-geki*, een genre dat de dagelijkse sleur van de Japanse arbeidersklasse centraal stelt. Aan het einde van

de jaren 30 maakte hij voor het eerst naam met tragikomische films als *Flunky*, *Work Hard* en *Wife! Be Like a Rose!*, en begin jaren 50 stond hij op het toppunt van zijn kunnen.

Ontsporende liefde

"Mikio Naruse heeft de glimlach van een lijdende man", schreef Hiroko Govaers, de Japans-Franse specialiste die een halve eeuw geleden de Europese ogen opende voor het werk van Japanse regisseurs. Daarmee vatte ze perfect het latente pessimisme in Naruse's werk. Al is dat oeuvre nooit gitzwart: bijna altijd blijft een sprankeltje hoop over. Dat blijkt ook uit de films die in Cinema Zuid op het programma staan.

In het melodrama *Repast* (1951) stevent een vrouw door haar eentonige huiselijke leven op een crisis af. Doet denken aan melomeesters als

Repast

Lightning

Sound of the Mountain

Floating Clouds

Douglas Sirk en Rainer Werner Fassbinder, maar Naruse filmt minder flamboyant dan de eerste en minder confronterend dan de tweede. *Less is more*, is zijn motto.

Lightning (1952) zoomt in op een ontwrichte familie rond een vrouw, die vier ondertussen volwassen kinderen heeft met evenveel mannen. De jongste dochter ligt onder vuur omdat ze zich verzet tegen het huwelijk dat haar omgeving haar wil opdringen. Hideko Takamine, de fetisjactrice van de regisseur, vertolkt hier een typische Naruse-heldin: oog in oog met een probleem durft ze haar mening te herzien.

In *Sound of the Mountain* (1954) ligt dan weer een huwelijk op apegapen, waardoor de vrouw bijna haar ondergang tegemoet gaat. De schaduwen van bomen en de shots van open ruimtes zijn net zo veelzeggend als de dialogen.

Floating Clouds (1955) geldt algemeen als Naruse's meesterwerk. Subtiel vervlecht de regisseur flashbacks en verhaallijnen, opnieuw in een weemoedige studie van een ontsporende relatie, gesmoorde liefde en stille smacht. Achter het verhaal schuilt, zoals in de meeste van zijn films, een bitterzoete visie op de condition humaine.

Regen op het scherm

In Cinema Zuid worden deze maand naast bovenstaande films van Naruse ook het gros van de fictiefilms van Hirokazu Kore-eda getoond. De Japanse topregisseur van hedendaagse familiedrama's als *Maborosi*, *Our Little Sister* of het prachtige *Still Walking* werd al vaak vergeleken met, jawel, Yasujiro Ozu. Daarover vertelde Kore-eda aan *The Guardian*: "Natuurlijk beschouw ik dat een compliment." Om er meteen aan toe te voegen: "Maar ik denk dat mijn werk meer gemeen heeft met Naruse."

Die verwantschap is nooit sterker geweest dan in Kore-eda's fijne nieuwe film, *After the Storm*, die deze maand in de zalen komt. En niet alleen omdat de twee cineasten een onvoorwaardelijke liefde voor een flinke regenscène delen. ▣

De filmreeks van Mikio Naruse loopt tussen 7 mei en 4 juni in Cinema Zuid. *After the Storm* draait vanaf 3 mei in de bioscoop.

A man with a mustache, wearing a white suit jacket over a red shirt and a patterned tie, is playing an acoustic guitar. He has his eyes closed and a focused expression. The background is dark with warm, out-of-focus lights. In the bottom right corner, another person is partially visible, blurred.

DJANGO

ZIGEUNERBLUES

Kan een artiest neutraal blijven terwijl zijn volk uitgemoord wordt? Die vraag drijft *Django*, een drama over het oorlogsleven van de legendarische Django Reinhardt. Reda Kateb speelt de gitaarvirtuoos, die probeert te overleven onder de nazidreiging. "De genocide op de zigeuners staat niet in de schoolboeken."

tekst RUBEN NOLLET

Belgische jazzfans gaan er prat op dat Django Reinhardt een landgenoot is, maar dat is slechts gedeeltelijk waar. Hij werd in 1910 geboren in een zigeunerwagen die in de buurt van Liberchies stond, tussen Nijvel en Charleroi. Lang zou hij echter niet in België blijven: hij trok met zijn ouders door Europa en Noord-Afrika en woonde daarna hoofdzakelijk in Frankrijk.

Reinhardt raakte al vroeg bezeten door muziek en speelde met zijn banjo de pannen van het dak in de Parijse nachtclubs. Dat hij vandaag vooral bekendstaat als gitarist, komt door een brand in zijn caravan, waarbij zijn linkerhand zwaar verminkt raakte. Tijdens de lange revalidatie schakelde hij over op gitaar en ontwikkelde hij de techniek die zijn geluid vandaag nog zo herkenbaar maakt.

Reda Kateb is de acteur bij uitstek om zo'n eigenzinnige artiest te vertolken. Nadat Jacques Audiard hem zo'n tien jaar terug van de planken plukte voor zijn gevangenisdrama *Un prophète*, werd hij overstelpt met aanbiedingen om dealers en gangsters te spelen. De Algerijnse immigrantenzoon bleef echter koppig op zoek naar

interessanter werk. Met succes, want nadien volgden rollen in onder meer Kathryn Bigelows *Zero Dark Thirty*, Ryan Goslings *Lost River* en *Loin des hommes*, naast Viggo Mortensen.

Na die uitstapjes met de sterren was het tijd om in zijn eentje een film te dragen. De Reinhardt die Kateb neerzet in *Django* doet het goed als entertainer in Parijs tijdens WOII. Maar kan dat blijven duren? Onder de Duitse bezetting ondergaan zigeuners immers hetzelfde lot als joden: een enkeltje richting concentratiekamp. Reinhardt leeft echter enkel voor zijn muziek.

REDA KATEB: "Ik moet toegeven dat ik niet zoveel afwist van Reinhardt. Soms had ik het gevoel dat ik een berg beklom, omdat er zoveel manieren zijn om hem te benaderen."

Je moest vast veel tijd steken in de voorbereiding. Dat gitaarspel alleen al. "Ik ben er een vol jaar mee bezig geweest. Dat was ook nodig. Op een bepaald moment zag het ernaar uit dat de opnames vroeger konden starten, maar ik heb regisseur Étienne Comar gesmeekt om me toch die extra maanden te gunnen. Ik wilde

er niet aan beginnen voordat ik er klaar voor was. Dat heeft zijn vruchten afgeworpen. De eerste week op de set moest ik nog een beetje zoeken, maar eens ik mijn draai had gevonden ging het vanzelf: ik trok mijn kostuum aan en veranderde prompt in Reinhardt."

De beste muzikanten drukken diepe emoties uit in hun muziek. Is het niet moeilijk om dat na te bootsen? "Mijn manier van acteren is sowieso muzikaal. Daarom vind ik het ook zo plezierig om in andere talen te spelen, ook al spreek ik ze niet. Zoals in *Submergence* van Wim Wenders: daarin moest ik een specifiek Somalisch dialect hanteren. Dus leerde ik mijn dialogen fonetisch vanbuiten. Het was alsof ik de taal gebruikte als instrument, als iets dierlijks. Ik was niet bezig met de betekenis van elk woord. In *Django* deed ik iets gelijkaardigs, maar dan met de muzikale taal van Reinhardt."

We zien je vaak gitaar spelen in de film. Ben jij dat altijd, of zitten er montagetrucjes tussen? "Meestal ben ik het. Ik heb dan ook heel intensief geoefend: die gitaar heeft een jaar lang aan mijn handen gekleefd. Elk vrij moment zat ik erop te tokkelen. Django's stijl, met drie vingers over de gitaarhals, is aarts-moeilijk. Ik leerde ook stukjes van solo's vanbuiten, het was essentieel dat muzikanten in de zaal zouden geloven dat ik echt speel. Net zoals *les manouches*, de zigeuners, zouden kunnen denken dat ik een van hen ben. Voor de volledigheid wil ik wel verklappen dat het in de close-ups niet mijn handen zijn die je ziet spelen. Die eer gaat naar Christophe Lartilleux, een zeer getalenteerde jazzgitarist."

Hoe belangrijk vond je de politieke kant van het verhaal? Net als Reinhardt maak je met je Algerijnse roots deel uit van een minderheid die het in Frankrijk niet altijd gemakkelijk heeft. "Ik zou nooit aan een film kunnen meewerken als ik het niet eens ben met wat hij vertelt. Ik vond dit een

noodzakelijk verhaal. *Django* is meer dan een hommage aan een muzikaal icoon. De film heeft het vooral over een gebeurtenis die al te gemakkelijk onder het tapijt is geveegd, zeker in Frankrijk. Pas in 2016 erkende mijn land officieel de *Porajmos*, zoals de manouchezigeuners de nazigenocide op hun volk noemen. Met deze film belichten we een stuk geschiedenis dat niet in de schoolboeken staat."

Is dit voor jou ook een actueel verhaal? "Natuurlijk. Het gaat tenslotte over een familie van vluchtelingen die het meer van Genève wil oversteken om in het neutrale Zwitserland te overleven. Het is niet moeilijk om de vergelijking te maken met wat er nu gebeurt op de Middellandse Zee. Maar voor alle duidelijkheid: *Django* is geen film die met alle geweld een boodschap wil verkondigen. Daar hou ik niet van. Ik hoop dat de film in de eerste plaats vol leven en herkenbare personages zit, en dat hij daarnaast het publiek ertoe aanzet om een beetje na te denken."

Wat vind je van de populariteit die iemand als Marine Le Pen geniet? "Ik voel me te veel een wereldburger

om mijn mening te verkondigen over de Franse politiek. Maar je kunt er niet omheen dat de wereld momenteel een ruk naar rechts maakt. Heel veel mensen lijken weer te hunkeren naar leiders die je enkel kunt omschrijven als dictators. Zoals vele anderen zie ik dat met de nodige ongerustheid gebeuren."

Dat is een mooi ontwijkend antwoord. "(grijnst) Zijn historische figuren verantwoordelijk voor een tijdperk of zijn ze er het resultaat van? Ik heb me dat al vaak afgevraagd, en ben er steeds meer van overtuigd dat het tweede klopt. We leven in een tijd waarin dat soort figuren de kop opsteekt. Daarom is *Django* ook een noodzakelijke film. Hij brengt hulde aan een volk dat geen grenzen heeft, dat niet koste wat kost rijk wil worden en dat een enorm poëtische visie op het leven heeft."

De film toont hoe Reinhardt er geen probleem mee had om op te treden voor nazi's. Hoe sta jij daar tegenover? "Ik kan me voorstellen dat er al mensen met extreemrechtse sympathieën naar mijn films zijn komen kijken en dus financieel bijgedragen

hebben aan de producties waarin ik meegespeeld heb. Heel veel zullen het er volgens mij niet zijn, want mijn films richten zich niet meteen tot hen. (lacht) Maar je kunt in een theaterzaal ook moeilijk eerst aan elke kijker vragen wat zijn of haar politieke overtuiging is, voor je op het podium verschijnt. Het zou uiteraard iets helemaal anders zijn mocht Marine Le Pen me vragen om op te treden op een van haar meetings. Dan is het *non, non et archi-non*. (lacht)" ❖

VANAF 10 MEI IN DE BIOSCOOP

@RubenNollet

» CINÉ GIPSY

Zeker nu de hoogdagen van Emir Kusturica en Tony Gatlif voorbij zijn, zien we nog heel weinig zigeuners op het witte doek. Ter gelegenheid van *Django* geven we hen een platform op *Vertigoweb.be*.

POINT OF VIEW

Online vind je uitgebreide recensies en nog veel meer

» neem een kijkje op www.vertigoweb.be

Sleepless

Regie Baran bo Odar
Cast Jamie Foxx, Michelle Monaghan, Dermot Mulroney
Speelduur 1u35
Vanaf 3 mei in de bioscoop

De Zwitserse filmmaker Baran bo Odar serveert een Amerikaanse remake van de Frans thriller *Nuit blanche*, met Jamie Foxx als een corrupte politieman die zijn zoon moet redden uit de handen van de maffia. In het verlengde van Johnny Depp-vehikel *Nick of Time*.

@ChrisCraps

Bleed for This

Regie Ben Younger
Cast Miles Teller, Aaron Eckhart, Ciarán Hinds
Speelduur 1u57
Vanaf 10 mei in de bioscoop

In deze bokserbiopic zet *Boiler Room*-regisseur Ben Younger de plot van *Million Dollar Baby* op zijn kop. Een indrukwekkende Miles Teller speelt gewezen wereldkampioen Vinny Pazienza, die een krankzinnige comeback maakte nadat hij zijn nek brak.

@ChrisCraps

I Am Not Your Negro

Regie Raoul Peck
Cast Samuel L. Jackson, James Baldwin, Malcolm X
Speelduur 1u33
Vanaf 10 mei in de bioscoop

Samuel L. Jackson verzorgt de voice-over van deze bejubelde documentaire over racisme in het Amerika van de jaren 60, waarvoor cineast Raoul Peck zich baseerde op een onafgewerkt manuscript van schrijver-filosoof James Baldwin. Vergelijkbaar met *O.J.: Made in America*.

@ChrisCraps

The Day Will Come

Regie Jesper W. Nielsen
Cast Lars Mikkelsen, Sofie Gråbøl, Sonja Richter
Speelduur 1u50
Vanaf 17 mei in de bioscoop

Vijftien jaar geleden stelde *The Magdalene Sisters* sadisme, uitbuiting en misbruik in Ierse katholieke jongeren-tehuizen aan de kaak. Dit klassieke drama doet hetzelfde met een gelijkaardige gitzwarte pagina uit de Deense geschiedenis.

@RubenNollet

Sami Blood

Regie Amanda Kernell
Cast Lene Cecilia Sparrok, Mia Erika Sparrok, Maj-Doris Rimpi
Speelduur 1u50
Vanaf 24 mei in de bioscoop

De allereerste Sami-langspeelfilm – uit Lapland dus – is een drama dat doet denken aan *Rabbit-Proof Fence*. We volgen een tienermeisje in de jaren 30 dat knel zit tussen haar traditionele afkomst en het moderne maar discriminerende Zweden.

@RubenNollet

Iudovico einaudi

Composer of *Intouchables*
Dr. Zhivago
I'm Still Here

6 juli 2017
Vorst Nationaal
[Brussel]

Klara dS De Standaard

GEA Live & Greenhouse Talent present

JAMES NEWTON HOWARD

3 DECADES OF MUSIC FOR HOLLYWOOD

THE HUNGER GAMES PRETTY WOMAN
THE PRINCE OF TIDES THE DARK KNIGHT
KING KONG THE SIXTH SENSE
FANTASTIC BEASTS AND WHERE TO FIND THEM MALEFICENT

LIVE ON STAGE WITH SYMPHONY ORCHESTRA AND CHOIR

11 NOV 2017 → KON. ELISABETHZAAL • ANTWERPEN

GREENHOUSE TALENT

INFO & TICKETS
GREENHOUSE.TALENT.BE

PROBABLY THE BEST SOUNDTRACK OF THE GALAXY

AVAILABLE NOW!

Spotify

UNIVERSAL MUSIC BELGIUM

iTunes

VERTIGO

selecteert
uit het film-
aanbod van

De volledige programmatie kan je vinden op
vier.be, vijf.be en zestv.be

Mad Max

5/5 om 23u05 op

Heb jij ook zo genoten van blockbusterfenomeen *Mad Max: Fury Road*? Grijp dan deze kans om het eerste filmavontuur van de *road warrior* terug te zien. Toen nog met een jonge Mel Gibson in de hoofdrol, en halsbrekende stunts die ervoor zullen zorgen dat je nooit meer vergeet je autogordel vast te klikken.

The Princess Diaries

12/5 om 21u20 op

Anne Hathaway is uitgegroeid tot een heuse Hollywoodprinses met Oscar op de schouw. Haar eerste filmstapjes zette ze als een heel ander soort prinses in deze genietbare boekverfilming van Garry Marshall, die de nevencast én de magie van zijn *Pretty Woman* tevoorschijn tovert.

Con Air

13/5 om 22u15 op

Ondertussen haalt Nicolas Cage de bioscoop vaker niet dan wel, maar ooit was hij een filmgod die zowel kleinschalige drama's als dit soort testosteronbommen probleemloos kon dragen. Geniet van zijn wapperende manen tussen het over the top geweld en zijn waanzinnig entertainende collega-acteurs.

I Know What You Did Last Summer

16/5 om 20u35 op

Na het succes van *Scream* regende het horrorfilms met een knipoog. Daar zaten heel wat flauwe afkooksels tussen, maar deze uitschieter kon rekenen op een script van Kevin Williamson, de man die de hype mee in gang had gezet, én op een cast vol nineties-*hotties* zoals Jennifer Love Hewitt en Ryan Phillippe.

The Dark Knight

19/5 om 20u35 op

Heath Ledgers onvergetelijke Joker, al die adembenemende actiesequenties en de uitdagende morele vraagstukken maakten van deze sequel de beste comicfilm aller tijden. Ook afleveringen één en drie van Christopher Nolans Batman-trilogie worden in mei uitgezonden op VIER.

Argo

20/5 om 20u30 op

Met Ben Affleck is het vaak erop of eronder, maar met deze Oscarwinnaar schoot hij als acteur, regisseur en producent recht in de roos. Het op feiten gebaseerde scenario neemt een flink loopje met de waarheid, maar toch weet deze razend spannende thriller tot op het bot te entertainen.

Talladega Nights: The Ballad of Ricky Bobby

29/5 om 20u35 op

In België is de Amerikaanse komiek Will Ferrell nooit echt doorgebroken. Jammer, want de lange slungel heeft een paar hilarische typetjes op zijn naam staan. Eentje daarvan is Ricky Bobby, een succesvolle racepiloot die samen met zijn trouwe metgezel (John C. Reilly) de idiootste stunts uithaalt.

BESTE. FILM. OOI.

Planet of the Vampires

Regie Mario Bava / Cast Barry Sullivan, Norma Bengell, Ángel Aranda / Speelduur 1u28 / Jaar 1965

De nieuwe ruimtethriller *Life* krijgt er behoorlijk van langs in de pers, en terecht: de overeenkomsten met Ridley Scotts *Alien* zijn frappant. De makers van plagiaat beschuldigen zou echter bijzonder hypocriet zijn van de Britse cineast, want zijn scifiklassieker deelt op zijn beurt verdacht veel buitenaards DNA met *Planet of the Vampires*, het grotendeels vergeten spacepareltje van Mario Bava.

Niemand die een minuscuul budget zo ver wist te rekken als de Italiaanse beeldmagiër: naast regisseur was hij vaak ook cameraman en hoofd special effects. Voor *Planet of the Vampires* beschikte hij naar verluidt over 100.000 dollar en welgeteld twee plastic rotsen. Maar de vindingrijke B-filmer toverde met minimale middelen zoals miniaturen en *matte paintings* toch een buitenaards mooie ruimtewereld op het scherm.

Aanvankelijk zijn de overlappings met *Alien* eerder oppervlakkig: de crew van de Argos ontvangt een noodsignaal van een mysterieus schip, en besluit op onderzoek uit te trekken. Geen vuiltje aan de lucht, want zo gaan ook *Supernova* en *Event Horizon* van start.

Wanneer de bemanning eenmaal landt op de onbekende planeet, worden de gelijkenissen steeds duidelijker. De sequentie waarin de astronauten het gecrashte wrak aan de horizon naderen, werd bijna shot voor shot door Scott gekopieerd. En de crew van de Argos stuit net zoals het Nostromo-team uit *Alien* geheel onverwachts op het gigantische skelet van een buitenaards wezen. "In space, no one can hear you steal", moet Scott zichzelf hebben wijsgemaakt.

In tegenstelling tot *Alien* moet *Planet of the Vampires* het stellen zonder spectaculaire actieclimax. Daar had Bava simpelweg de poen niet voor. Toch

slaagt de immer fantasierijke cineast erin de kijker met een hemelsbrede grijns achter te laten. Over de cynische, lichtjes geniale epiloog willen we niet te veel kwijt, behalve dat de nasmaak ervan zuurder is dan het geel-groene bloed van eender welke Xenomorph. ▣

@Jonas_Govaerts

» KLAP

Ook *Drive*-regisseur Nicolas Winding Refn is een rabiate fan van Bava: de Deen overzag vorig jaar een peperdure 4K-restauratie van 's mans eerste en enige sci-fi-worp. Alleen al het feit dat die onderneming waarschijnlijk meer kostte dan de film zelf, maakt van *Planet of the Vampires* deze maand de Beste Film Ooit.

That's *not* all folks

HEB JE GENOTEN VAN DEZE DUIZELINGWEKKENDE DOSIS CINEMA?

GA DAN VOOR EEN VAN ONZE DRIE ABONNEMENTSFORMULES!

10 NUMMERS IN JE POSTBUS (EN EEN KLEIN EXTRAATJE)

GROOT
€25

GROTER
€100

GROOT + 1 T-SHIRT, PIN OF ILLUSTRATIE + VOORRANG OP VERTIGO-EVENTS

GROOTST
€200

GROTER + EXTRA T-SHIRT ILLUSTRATIE EN/ OF PIN + DUOTICKETS VIP-EVENTS

AANSTORMENDE
AVANT-PREMIÈRE

IN
KINEPOLIS ANTWERPEN

16/05
ALIEN: COVENANT

ALLE INFO: **VERTIGOWEB.BE**

12 FIJNE DAGEN €1.890

vliegreis, visum & toeristenkaart inbegrepen!

AFREIS: DINSDAG 19 SEPTEMBER 2017

8-daagse rondreis met Vlaamse gids

hotels, excursies & volpension inbegrepen

+ 3 nachten luxe strandvakantie

bekende tophotel Melia Marina Varadero
Resort 5****, all-inclusive

REISFAMILIE CARLIER | LUIKERSTEENWEG 62 | SINT-TRUIDEN | 011 705500